

man fra socialdemokratisk og radikal Side vil kalde dette en blot og bar Paastand. Det kan man gerne, men jeg fastholder den, og jeg har i den Henseende vægtige Vidnesbyrd. De maa i alt Fald være vægtige for Regeringen. Jeg henholder mig til Udtalelser fra det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) og det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen). Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds holdt i forrige Uge et Foredrag i Studentersamfundet og udtalte da, idet han lykønskede Studentersamfundet til dette Ministerium, at det var Studentersamfundets Ministerium, og jeg tror, at det ærede Medlem har Ret. Dette Ministerium staar den jævne Befolkning langt fjernere end de nærmest foregaaende Ministerier. Det er Akademikernes Ministerium, Studentersamfundets Ministerium, og man kan ikke vente, at et saadant Ministerium skulde finde Sangbund hos den jævne Befolkning, det tror jeg i alt Fald ikke paa. Jeg nævnedes et andet æret Medlem, det ærede Medlem fra Fredericia — ja, jeg antager, det er det ærede Medlem, for jeg har min Viden fra en Redaktionsartikel i det af ham redigerede Blad i Horsens. Der stod i de Dage, da Ministeriet var dannet, eller i alt Fald var saa vidt dannet, at der kun manglede en Mand, Trafikministereren, at dette Ministerium stod tilbage, hvad jævn Borgerlighed angaar, for vore øvrige Venstreministerier, og ogsaa jeg tror, at det ærede Medlem har Ret deri, thi dette Ministerium er et Akademikernes Ministerium, et Studentersamfundets Ministerium, og endelig det er „Politikens“ Ministerium. Det er „Politikens“ Folk, der sidde som de ledende i Ministeriet, og det er „Politikens“ Redaktør, der skal tilsige Ministeriet Støtte her i Salen, og skal der ude i Landet synges en Lovsang over Ministeriet, er det „Politikens“, der fører an i denne Lovsang. Jeg tror, jeg tør sige, at Befolkningen nok skal vide at bedømme det, naar vi komme ud til Befolkningen. Derfor vil jeg sige til den højtærede Konseilspræsident, at det vist er en Fejl fra hans Side, Gang paa Gang at true os med en Opløsning, at hænge en Folketingsopløsning ud som et Skræmmebillede for os andre. Hvis den højtærede Konseilspræsident mener, at det er Vejen, vil jeg sige til ham: Saa gaa den Vej, men hæng ikke denne Beslutning op som Skræmmebillede, for det er ikke noget Skræmmebillede for os. Vi, Venstre, disse 3 Partier, der støttede den forrige Regering, have ført en saa frisindet

Politik i de Aar, der ere gaaede, at vi trygt kunne gaa ud til Vælgerne med den. Vi have ingen Respekt for Truselen. Vil man ud til Vælgerne, tror man, det er Vejen, saa skulde man gaa den Vej og ikke tale saa meget om den.

Da vi hørte Konseilspræsidenten fremsætte sit Program, var der vist mange, det gik, ligesom det gik mig, jeg sagde til mig selv, da han var færdig: Er det Radikalisme? Den højtærede Konseilspræsident udtalte paa Regeringens Vegne, at Regeringen ikke vilde tage Odenseprogrammet op og føre det ud i Livet straks, for saa vilde Regeringen forløfte sig. Jeg skal være den sidste til at benægte dette Resultat af Regeringens Overvejelser, thi jeg tror, at det er rigtigt, og jeg vil tilføje, at det er egentlig fornøjeligt at høre, at Regeringen dog i nogen Maade har erkendt, hvor meget den magter, og at den derfor siger: Vi ville tage smaa Skridt. Det er et efter min Mening baade fornuftigt og rimeligt Standpunkt, og det skal jeg derfor ikke sige mere om. Der udtaltes endvidere — saa vidt jeg erindrer af den højtærede Finansminister — at „Lov er Lov, og Loven skal holdes“, og det er rigtigt. Jeg vil sige: Ogsaa det er et meget fornuftigt Standpunkt, og saa vidt jeg erindrer, sagde den højtærede Finansminister det netop med Henblik paa Forsvarslovene. Hvis det er Tilfældet, skal jeg være med til at støtte Regeringen, naar den vil gennemføre disse Love, ikke blot efter deres Bogstav, men efter de Grundsætninger, der have været raadende for Partierne, da de vedtog Lovene.

Der er et andet Forhold, jeg skal berøre, inden jeg slutter. Der er ude paa Landet nogen Bekymring over vore finansielle Forhold, og det forekommer mig, at man i Henhold til de Taler, der tidligere have været holdte i dette Ting, kan sige, at man før nu har været opmærksom paa, at der vilde komme vanskelige Tider for vore Finanser, men man synes ikke at have taget tilstrækkeligt Hensyn til det ved hele den Lovgivning, man har ført. Man har været klar over, at der vilde komme, om ikke en Nedgangstid, saa dog stillestaende Perioder, men alligevel har man vedtaget en Række Love, som ville medføre betydelige Udgifter. Det er en ringe Trøst at sige, at vare Socialdemokraterne og de Radikale komne til Magten noget før, havde det været meget værre. Jeg tror det gerne, og jeg tror, at alle her i Salen ville billige det maaske med Undtagelse af Regeringspartierne. Man kan vel ikke vente, at de